

Jumal kaitseb neid, kes Teda kar-davad.

Kaigu alevis elas üks rikas mees, Peeter Kurg, kellel päralt olid tema kena õue ümber head wilja maad. Kõik hooned olid kindlad ja häästii ko-hendatud ja aedade peale waadates pidi igamees tunnistama: „Selle foha peremees on jõuukas, aga kaa õige töötajaja!” Ja kellele see õnnelik sai peremehega tuttawaks saada, see pidi pealegi tunnistama: „See rikas mees on kaa üks auus mees!”

Peeter Kurg oli pea seitsemkümnearvane ja alles poisimees. Tema kodunud wanemate pol-nud muud last olnud, ja Peetril muud sugulast ei olnud, kui tema ema wanna-poeg Liitrik Turb. See elas alewi teisel otsal maesuses, sest et ta alati medeles siin ja seal laadal ja kõrtsi paikades ja püüdis hobusid wahetades rikkaks jáada, aga jäitis pöllu harimise naese ja orjade hoo-leks. Niisuguse kõlumatumaga meie auus Peeter

ei wöinud seltsida, ja niisugusele tema kaa ei raatsinud oma kena kohta ega oma suurt wara jäätta raisata.

Peetril oli perenaise asemel üks wanalane südrak Triinu Waher nimi, keda paremat tema kuski poleks leidnud. Kui Peetri wanemad kol-mekümne aasta eest olid puhkama läinud, siis jäi nende endine ümmardaja Triinu temale kodusse töö toimetajaks. See oli kõikipidi hoolekandja ja truuw, osav ja mõistlik naesterahwas, kahju aga, et ta raamatut ei ostanud, et ta kül Jumala sõna ja pühha kogudust wååga armastas.

Pöllu töö juures oli Peetril nüüd tema noor-kasvatik Juhan Rõngu abiks. Juhan oli üks waene laps, keda Peeter oli wötnud kasvatada, kui see seitsemme aastane oma wanematest oli mahajäänuud. Waata, see oli nüüd priske náu-ga noormees, kes oskas raamatut, kirjutas ja rehkendas kaa, nii kui temasugusele tarvis oli. Pealegi oli tema üks hea ja mõistlik töötajaja, nõnda et Peeter wöis julgeste kõik tööd tema hooleks jäätta, kui ta ajuti moneks nädalatks lotu ára oli. Peeter armastas oma viimistest elu